

Men det vilde hun paa ingen Maade have paa Samvittigheden. Hun indsaae godt, hvor betydningsfuldt netop et Amerikaophold vilde kunne blive for ham, og det var hende nu langt mere end før om at gøre, at han dreves fremad. Havde hun tidligere kunnet tænke sig at være tilfreds med hans blotte Kærlighed, saa søgte hun uvilkaarlig nu paa anden Led Erstatning for, hvad denne paa det sidste havde tabt i Værdi for hende.

De vedblev endnu længe at tale om Sagen; men Jakobe modstod standhaftig alle Pers Forsøg paa Overtalelse.

»Hør nu her!« sagde hun tilsidst i et pludseligt Udbrud. »Nu har jeg en Ide. Du kan jo rejse over England, saa vil jeg følge dig saa langt. Vi er otte Dage i London, og otte Dage et Sted paa Landet eller ved Stranden. Og i Liverpool skilles vi. — Hvad siger du til det?«

»Naturligvis, lidt er bedre end ingenting. Jeg kan jo saa haabe paa, at du i Liverpool kommer paa andre Tanker.«

»Det skal du ikke. Allermindst for din egen Skyld, min Ven. Husk ogsaa paa, vi kan dog ikke bo paa Hotel, naar du kommer tilbage, vi skal dog have vor egen Lejlighed. Med at indrette den vil jeg faa nok at bestille, mens du er borte.«

»Det er sandt. Du har Ret, Jakobe — som altid. Aa, du dejlige Ven, hvor jeg glæder mig til at komme tilbage! . . . Tænk, at faa vort eget